

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΘΕΣ

Σαν σήμερα πριν 30 χρόνια άρχισα τη συνεργασία μου με τη σελίδα 11

Το έχω γράψει πολλές φορές και το εννοώ, πως μόνο «Ο Κόσμος» γράφει την ιστορία της παροικίας μας χωρίς αποκλεισμούς και μόνο κακόβουλοι θα το αμφισβητήσουν, άλλωστε αξιόπιστοι μάρτυρες είναι οι σελίδες της εφημερίδας μας όπου θα καταφύγουν στο μέλλον οι ιστορικοί. Δεν έχει συμβεί κανένα γεγονός στην παροικία μας που δεν ήταν «Ο Κόσμος» παρών για να το δημοσιεύσει, τα καλά και τα κακά, γιατί αυτό είναι καθήκον μιας πραγματικής εφημερίδας. Η σελίδα 11 έχει δημοσιεύσει ακόμη και δηλητηριώδεις επιστολές αναγνωστών και οργανώσεων που διαφωνούσαν ριζικά με τις απόψεις μου και τις απαιτήσεις που έδωσα.

Για παράδειγμα αναφέρω την ίδρυση του ΣΑΕ που ήταν από τα λίγα θέματα που απασχόλησαν πολύ και δίχασαν την παροικία μας και «Ο Κόσμος» ήταν εκεί, με τη συνέντευξη του Γρηγόρη Νιώτη που μου έδωσε το Νοέμβριο 1995 στο γραφείο του στην Αθήνα πριν ακόμη ανακοινωθούν οι λεπτομέρειες για τη λειτουργία του νέου φορέα.

Υφυπουργός Εξωτερικών, ο Γρηγόρης Νιώτης, στην κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου, αρμόδιος για θέματα του Ελληνισμού της Διασποράς με απογοήτευσε όταν μου είπε πως στόχος του νέου φορέα, δηλαδή του ΣΑΕ, ήταν να καλεί κάθε χρόνο τους εκπροσώπους των «Αποδήμων» στη Θεσσαλονίκη και να τους επιβραβεύει. Αυτό δεν είχε καμμία σχέση με αυτό που προσδοκούσε ο Ανδρέας Παπανδρέου, δηλαδή έναν φορέα για την αντιμετώπιση των θεμάτων της Ελληνικής Διασποράς και την καλύτερη επικοινωνία της με την πατρίδα, με απώτερο στόχο και σκοπό, να αποκτήσει ακόμη μεγαλύτερη δύναμη ο Ελληνισμός. Φυσικά, δεν συνέβη τίποτε από αυτά και στη Θεσσαλονίκη οι «Απόδημοι» έπαιζαν το ρόλο κομπάρσου, ή διακοσμτικής γλάστρας στην πασαρέλα των ελλήνων πολιτικών όταν μιλούσαν στα συνέδρια του ΣΑΕ, όπως μου ομολόγησε κορυφαίος πολιτικός ελληνικής καταγωγής στη ΝΝΟ.

Το δωρεάν ταξίδι με γενναίοδωρη φιλοξενία, ήταν δέλεαρ για τους

μπροστάρηδες μας και τότε δημιουργήθηκαν εν μια νυκτί αρκετά νέα εθνοτοπικά σωματεία με στόχο τη συμμετοχή στα τζάμπα ταξίδια, που πολλοί τα χρησιμοποίησαν σαν διακοπές με επισκέψεις σε συγγενείς τους κλπ.

Με την αρθρογραφία μου στη σελίδα 11 μεταξύ άλλων κατήγγειλα και την αλόγιστη σπατάλη δημόσιου χρήματος πριν ακόμη χρεοκοπήσει η Ελλάδα, αφού οι Έλληνες που ζούσαν στην Αμερική, Ευρώπη και Αυστραλία, μπορούσαν να χρηματοδοτήσουν τη συμμετοχή τους στα πανηγύρια του ΣΑΕ. Επειδή αποκαλούσα «τζάμπα τουρίστες» τους ΣΑ-Ετζήδες, είχα δημιουργήσει σάλο και πολλούς εχθρούς, γι' αυτό ίσως έγινε πρόταση να συμβάλουν με \$200 οι Ελληνοαυστραλοί για το ταξίδι τους, που απορρίφθηκε γιατί δεν ήθελαν να πληρώσουν ούτε αυτά τα λίγα οι κακομαθημένοι σύνεδροι.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό, ήταν και η κακή οργάνωση του ΣΑΕ με πρώτο πρόεδρο έναν ηλικιωμένο ελληνοαμερικανό πολυεκατομμυριούχο, τον Αντρίου Αθηνς, με τον οποίο μίλησα δύο φορές και σκέφτηκα τί δουλειά έχει αυτός στο ΣΑΕ; Ομως, τον διόρισε ο Γρηγόρης Νιώτης, αντί του άλλου υποψήφιου ελληνοαμερικανού Θεόδωρου Σπυρόπουλου, έναν πατριώτη, οραματιστή και γκέιπ. Τον Αντρίου Αθηνς διεδέχτηκε ο συμπατριώτης μου από την Αίγυπτο, Στέφανος Ταμβάκης, ο άνθρωπος που κατέβασε τα ρολά του ΣΑΕ.

Υπήρχαν, όμως, και σωστοί άνθρωποι στο ΣΑΕ, ο Κώστας Βερτζάγιας και η Ολγα Σαραντοπούλου, που μάταια πάληψαν με τους πολιτικάντηδες στην Αθήνα.

Η γραμματέας του ΣΑΕ, κα Σαραντοπούλου, μια μορφωμένη και ευφυέστατη επιστήμων μου ανέφερε την αλαζονία των πολιτικάντηδων που απέρριπταν όλες τις προτάσεις της και όταν της πρότεινα γιατί δεν κάνει μια δημόσια καταγγελία, μου απάντησε ότι ο αρμόδιος υφυπουργός ευκαιρία ήθελε για να διαλύσει το ΣΑΕ. Που το έκανε τελικά έτσι κι' αλλιώς η κυβέρνηση από έλλειψη χρημάτων, όπως είχα προβλέψει, ενώ οι ΣΑΕτζήδες αντί να υιοθετήσουν την πρότασή μου για να σω-

θεί το ΣΑΕ, με θεωρούσαν εχθρό, με συκοφαντούσαν και με απειλούσαν. Σε τέτοιο σημείο, που σε ανοιχτή επιστολή μου στον «Κόσμο» απαιτούσα την παρέμβαση του τότε πρέσβη της Ελλάδας, πριν ζητήσω προστασία από τις αυστραλιανές αρχές. Να προσθέσω ότι, παρά τις διαφωνίες μου με το ΣΑΕ, απαιτούσα να δημοσιεύονται όλες οι ανακοινώσεις του στην εφημερίδα μας γιατί «Ο Κόσμος» δεν απέκλειε ποτέ ούτε τους εχθρούς μας που είχαν συμμαχήσει με αντίπαλα έντυπα.

Τώρα στην Ελλάδα συζητούν την επανίδρυση του ΣΑΕ αυτοχρηματοδοτούμενο και με διαφορετική δομή όπως υποστήριζα(!)...

Σήμερα, ύστερα από 30 χρόνια, η παροικία έχει αλλάξει, «Ο Κόσμος» μας είναι τώρα αγνώριστος και οι φιλότιμοι συνάδελφοί μου αντιμετωπίζουν διαφορετικά προβλήματα, ο υπόλοιπος κόσμος πηδάει από κρίση σε κρίση, εγώ δεν είμαι πια πεννητάρης, ούτε έχω τις αντοχές του, διαβάζω παλιά καλά άρθρα μου και σκέπτομαι «εγώ τα έγραψα αυτά;» Στη μακρά διαδρομή αναπόφευκτα δημιούργησα εχθρούς και έχασα φίλους που διαφώνησαν με τις επιλογές μου, όπως την υποστήριξή μου να πωληθεί το κοινοτικό ερείπιο στο Πάτινγκτον και σήμερα η Κοινότητα έχει επιπλέον εισοδήματα που πλησιάζουν το ένα εκατομμύριο δολάρια το χρόνο. Εχθρούς έκανα και επειδή υποστηρίζω αυτούς που έχουν ανάγκη βοήθειας, τους συνταξιούχους, τους φτωχούς χαμηλόμισθους, τα παιδιά που υποφέρουν και χαρακτηριστικά «κομμούνι», που αν το άκουγε ο πρώην

πρόεδρος του Ατλα θα έπεφτε από την καρέκλα του γελώντας.

Κριτική μου κάνουν επειδή ασχολούμαι με το Μπτσοτακέικο ή την Φώφη μας, λες και είναι αθώες περισσότερες, λες και δεν υπάρχουν άλλοι αξιόλογοι άνθρωποι για γκέτες στη Νέα Δημοκρατία και το πρώην ΠΑΣΟΚ χωρίς αμαρτωλό παρελθόν. Οσον αφορά την υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ δεν το κάνω από συμφέρον, ούτε από ιδεολογική αλληλεγγύη, αλλά είμαι ένας από τα εκατομμύρια Ελλήνων που δεν συγχωρούμε αυτούς που χρεοκόπησαν την πατρίδα μας και που τα κόμματά τους χρωστούν πάνω από 500 εκατομμύρια ευρώ.

Ασφαλώς δεν μετανιώνω για τους εχθρούς που έστω άθελά μου δημιούργησα, επειδή στόχος μου ήταν πάντα να είμαι με το μέρος της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Ποτέ δεν καταδέχτηκα ν' αναρριχηθώ στην κοινωνία, ούτε ν' αποκτήσω πολλούς οπαδούς και ιδιοτελείς φίλους, ασφαλώς δεν πρόκειται να εκλεγώ ούτε πρόεδρος της Ανω Κρύας Βρύσης αν υποβάλω υποψηφιότητα.

Όπως σας προειδοποίησα, στόχος των τριών άρθρων μου αυτή την εβδομάδα δεν ήταν να γράψω την ιστορία του «Κόσμου», ούτε για τις επιτυχίες άλλων ικανότατων και ευσυνειδητών εκδοτών, διευθυντών, συναδέλφων και συνεργατών μας χθες και σήμερα για τους οποίους είμαι υπερήφανος, επειδή ο καθένας με το δικό του τρόπο βοήθησαν να κάνουμε όλοι μαζί τον «Κόσμο» μια εφημερίδα με πραγματικά ιστορικό ρόλο.

Μέχρι να έρθει εκείνη η μέρα που θα τα θυμόμαστε όλα αυτά και θα γελάμε, θά'χουμε ρίξει ΠΟΛΥ κλάμα